

digelser, turde aabne Communens Tjeneste en større Tilgang af gode Kræfter); fremdeles at Overpræsidenten er skillet saaledes i Communalbestyrelsen, at han ikke let kan fristes til at sætte sig i et Modsetningsforhold til samme, og endelig at Magistraten er sikket mod en vilkaarlig Indblanding fra Repræsentationens Side i den reent udøvende Forvaltning. Lovforslaget hjemler Borgerrepræsentantskabet en saa stor, af Regjeringen uafhængig Indflydelse paa den communale Styrelse i Almindelighed og navnlig paa Magistratens Sammensætning og paa Valget af dens Medhjælp, at man vistnok vilde nedbryde Betingelsen for Magistratens Ansvarlighed baade ligeoverfor Kommunen og Staten, og misfjende, at Magistraten, som væsentligen er fremgaaet af Repræsentationens — indirecte altsaa af Borgernes — frie Valg, er et ligesaa berettiget Led i den communale Selvstyrelse som Borgerrepræsentantskabet, dersom man ikke gav den en mindre afhængig Stilling, end der af Borgerrepræsentationens Fleertal var den tiltænkt.

Efter denne almindeligere Forklaring over Lovudkastets hele Tankegang og Forhold til de til Grund for samme liggende Forslag vil der kun være Anledning til at tilføie nogle faa oplysende Bemærkninger med Hensyn til sammens enkelte Bestemmelser.

Til § 1.

Foruden de hidtil fra den egentlige Communalbestyrelse adskilte Bestyrelsesgrene, som efter Forslaget skulle forenes med samme, har man ønsket gennem Loven at forbeholde Kongen Ret til at anordne det samme med Hensyn til Havnevesenet og flere Grene af Politimyndigheden. Hvorvel dette navnlig med Hensyn til Havnevesenet ikke lettigen vil kunne bringes til Udførelse paa Grund af den nøie Forbindelse mellem Handels- og Orlogshavnene, har man ikke fundet noget at erindre imod, at en saadan Bemyndigelse optages i Loven, da dette ikke kan drage til Følge uden Regjeringens Samtykke; men forsaavidt man tillige har villet antyde, at det samme kunde skee med „Ordenspolitiet“, bemærkes det, at hvad man derved ventelig maa have tænkt sig,

efter vor hele Retsforfatning staaer i saa nøie Forbindelse med det criminelle Polit, at en Adskillelse ialtsald kun bør kunne skee ved Lov.

Til § 2.

Naar Kjøbenhavns Overformyderi skal udgaae af sin hidtilværende Forbindelse med Communalforvaltningen, kunne de fornødne Bestemmelser om dets fremtidige Bestyrelse ikke finde deres Plads i en Lov om dennes Ordning, og selv aaset fra, at en særlig Lov om denne Sag retteligen først kan vedtages, efterat det er givet, at den her omhandlede Forandring skal indtræde, vilde dens Udarbejdelse, under et andet Ministerium, kræve Forberedelser, der vilde gjøre det umuligt at faae Sagen afgjort paa indværende Rigsdag. Paa den anden Side angaar Sagen saa mange og vigtige Interesser, at deres endelige Ordning kun bør skee ved Lov. Det er derfor anset for den hensigtsmæssigste Udvei gennem Loven at bemyndige Kongen til at træffe de foreløbige Foranstaltninger, som maatte blive nødvendige ved det nuværende Forholds Ophør, under Forbehold af at dens endelige Ordning senere skeer ved en særlig Lov.

Til § 3.

Da de ved Lovgivning under Magistraten henlagte Overøvrighedsforretninger ikke ere communale, vilde man formeentlig kun have Valget imellem at lade dem bestyre af en særlig Borgermester, som da maatte være en af Kongen udnævnt Statsembedsmand, eller at overdrage dem til Overpræsidenten. Det Sidste er baade anset for det meest Principmæssige, da det er den høieste locale administrative Autoritet, gennem hvilken Staten udøver sin Tilsynsmyndighed over Kommunen, og for det for den Tjenligste, idet han tillige er Medlem af Magistraten, og da han i sit Secretariat maa kunne finde den fornødne Medhjælp med Hensyn til alle løbende Forretninger, vil det ikke kunne føre til nogen Overbebyrdelse af denne Post. Men skjøndt dette Forbehold fra Statens Side selvsjælgelig maa være fuldstændigt, misfjendes det ikke, at enkelte af disse Forretninger staae i saa nøie Forbindelse med Bestyrelsesgrene, som ere overdragne til Com-